(У відповідь на вірші, в яких він радив мені
назавжди залишитись на Україні)

Щоб молодечі роки
Лінивим сном я вбив!
Щоб я не поспішив
Під волі стяг високий!
Ні, ні! Слова пусті,
Пораднику лукавий!
Презирства гідні ті,
Хто не жадає слави.
Юнацьких душ кумир —
Вона мене сурмою
Гукає в буйний вир
І кличе за собою
На береги Неви!

Отож прощайте ви:
Ясна красо природи,
Заквітчані сади
І наливні плоди,
І Дону тихі води,
І злагода в серцях,
І повів самотини,
І тиша на полях
Блаженної країни,
Де, горя і сует
Не відавши, щасливий
Прожити б міг поет
Ні в чому не примхливий,
Де протікали б дні
В безшумному затоні,
На дружби ніжнім лоні,
В родинному теплі!

Усе це залишав
Запалений піїт,
Спрямовує свій літ,
Хоч друг того й не рає,
Він чарівниці вслід!
Де світ шумить бурхливо,
Турбот і мук ріка,
Від неї я щасливо
І дослужусь, можливо,
Лаврового вінка.
Коли я, посивілий,
Зустріну друзів знов,
Це буде спогад милий
Для приязних розмов.

Перекладач: М. Рильський